

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120301940
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120301940.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: L. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX R. R., XX. K. XXXX/XX, prechodne bytom XXX XX E., E. V. XX, o zaplatenie 253,59,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/32/2020-89 zo dňa 05. 11. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/32/2020-89 zo dňa 05. 11. 2020
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 253,59 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 253,59 eur od 25. 06. 2019 do zaplatenia zamietol (výrok I.) a výrokom II. rozhodol o trovách konania tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 253,59 eur s príslušenstvom titulom nesplatenej časti poskytnutého úveru právnym predchodcom žalobcu, ktorý uzatvoril so žalovanou dňa 13. 12. 2017 Zmluvu č. 5139068360, na základe ktorej postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky na kreditnú kartu. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy, preto postupca podaním zo dňa 15. 04. 2018 znížil celkový úverový rámec na nulu a vypovedal zmluvu. Svoju aktívnu legitímáciu v spore si žalobca odvodzoval na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 06. 2019, uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. so sídlom v Bratislave, ako postupcom a žalobcom, ako postupníkom. Ku dňu postúpenia pohľadávky táto predstavovala sumu 311,70 eur, z toho istina 253,59 eur, úrok 16,50 eur, úrok z omeškania 16,38 eur a poplatky vo výške 25,23 eur. Žalovaná po postúpení pohľadávky nevykonala žiadne úhrady. Žalobca si v spore uplatnil len sumu 253,59 eur, pozostávajúcu z neuhradenej istiny úveru. Zvyšnú časť dlžnej sumy 58,11 eur, ktorá pozostáva z neuhradeného riadneho úroku vo výške 16,50 eur, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 16,38 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 25,23 eur, si žalobca neuplatnil.

1.2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, rozsudok verejne vyhlásil podľa § 219 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pri aplikácii § 219 ods. 3 veta prvá CSP tvrdiac, že boli splnené zákonné podmienky podľa § 297 písm. b/ CSP. Súd prvej inštancie v prvom rade skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu s konštatovaním povinnosti súdu skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie aj ex offa - z úradnej povinnosti (s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 z 29. 06. 2010). Súd prvej inštancie následne konštatoval, že aktívnu

vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok) respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Zároveň, ak predmetom konania je postúpená pohľadávka banky, súd musí ex offo skúmať, či banka postúpila svoju pohľadávku inému subjektu (žalobcovi) platne (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7Cdo 26/2017). Súd prvej inštancie potom konštatoval, že predmetom tohto konania je pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a. s.) zo zmluvy, ktorú uzavrela banka so žalovanou. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu súd skúmal v nadväznosti na zákonom požadované podmienky vyplývajúce z § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „ZoSÚ“), v spojení s § 53 ods. 9 a § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“), (obe zákonné predpisy v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy) a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (v znení platnom a účinnom v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu)- ďalej „zákon o bankách“.

1.3. Súd prvej inštancie potom zdôraznil, že bolo potrebné, aby žalobca preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie predložil žalobca súdu kópiu Zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 24. 06. 2019 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. Bratislava a žalobcom a Oznámenie pôvodného veriteľa zo dňa 29. 06. 2019, adresované žalovanej o postúpení pohľadávky, bez preukázania doručenia žalovanej. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“, alebo „Civilný sporový poriadok“) tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Súd prvej inštancie potom z vykonaného dokazovania vyvodil, že pokiaľ žalobca tvrdil, že splnil všetky podmienky vyplývajúce z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, je jeho tvrdenie nepreukázané. Žalobca napriek výzve súdu nepreukázal, že by žalovanej bola doručená výzva na úhradu dlžnej sumy (v spise absentuje doručka), ako aj skutočnosť, či od predmetnej výzvy po postúpenie pohľadávky uplynula 90 dňová lehota. V neposlednom rade žalobca nepreukázal, či žalovaná v čase od doručenia výzvy po postúpenie pohľadávky neplnila veriteľovi.

1.4. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie zhrnul, že žalobca nedokázal, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanej doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, čo však v konaní preukázané nebolo) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanej uplatňovať pred súdom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offo aj bez námietky prihliadnuť. Pokiaľ tak žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť. O trovách prvoinštančného konania rozhodol okresný súd v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a s poukazom na to, že hoci žalovaná mala úspech v konaní, avšak v priebehu konania žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, súd žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prvom rade žalobca namietal skutočnosť, že súd v danom prípade rozhodol bez nariadenia pojednávania. Zastáva názor, že ustanovenie § 297 CSP je potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania. Avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné,

resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t.j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je teda podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Je zrejmé, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania, avšak zároveň treba rešpektovať zákonné ustanovenia a nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu. V následnom texte odvolania žalobca s poukazom na citáciu ustanovenia § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP má za to, že v danom konaní súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Súd tak odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca v tejto súvislosti poukázal a citoval z uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/88/2020 z 08.10.2020, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/321/2019 z 15.04.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14CoCsp/16/2020 z 08.06.2020 a Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/169/2019 zo dňa 22.04.2020 a aj s poukazom na odôvodnenia obsiahnuté v týchto súdnych rozhodnutiach má za to, že postup súdu prvej inštancie, pokiaľ rozhodol bez nariadenia pojednávania, bol nesprávny.

2.1. V následnom texte odvolania sa žalobca vyjadroval aj k vecnej správnosti rozsudku ohľadom preukázania splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a naďalej zotrváva na svojom procesnom postoji, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením žalobca poukazuje na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v zmysle prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní po dobu 514 dní) a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to okrem iného aj výzvou zo dňa 15.04.2018, označenou ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte“. Žalobca teda naďalej tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupcom riadne vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca na podporu svojho názoru poukázal a citoval z viacerých uznesení odvolacích súdov, konkrétne Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/40/2020 z 21.10.2020, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/84/2019 z 29.05.2020, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/295/2019 z 10.08.2020, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/152/2018 zo dňa 19.12.2018.

2.2. Žalobca sa ďalej nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručení výzvy banky (t. j. v rozpore s ust. § 517 ods. 1 OZ) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodárnej (nie moci súdnej). Opätovne odvolateľ na podporu svojich odvolacích argumentov poukázal na konkrétne rozhodnutia súdov a citoval z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/128/2019 zo dňa 23.12.2019 a z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/351/2017 zo dňa 24.05.2018. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu

uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok a splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej „odvolací súd“, alebo „krajský súd“), ako súd odvolací podľa § 34 Civilného sporového poriadku, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 391 ods. 1 a 3 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V ustanovení § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku sú citované vady, pre ktoré je možné, respektíve nutné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V zásade ide o vady, ktoré sú porušením základného práva strán sporu na spravodlivý súdny proces, ktoré je zaručené Ústavou SR a ostatnými právnymi normami. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať predovšetkým nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie niektorej zo strán sporu zákonným spôsobom konať pred súdom, zúčastňovať sa súdneho procesu, uskutočňovať jemu náležiacie procesné práva, respektíve využívať prostriedky procesnej obrany. Pokiaľ sa v konaní vyskytne takáto vada spočívajúca v nesprávnom postupe súdu pre to, aby bolo umožnené (v zmysle vytvorenia procesného priestoru) strane sporu zúčastňovať sa kvalifikovaným spôsobom konania pred súdom, vždy ide o zásadný a závažný nedostatok, nakoľko sa tým stranám sporu odníma možnosť riadne konať pred súdom. Takouto vadou je postihnutý odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu a to vzhľadom na proces predchádzajúci vyhláseniu meritórneho rozhodnutia súdu.

6. Odvolací súd, vychádzajúc z rozsahu a dôvodov odvolania (§ 379 a § 380 CSP), konštatuje, že predmetom odvolacieho konania okrem námietky vecnej nesprávnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je aj namietaný nesprávny procesný postup súdu, v dôsledku ktorého, podľa tvrdenia žalobcu, došlo k porušeniu (boli mu odňaté) práva na spravodlivý súdny proces, garantovaný každému článkom 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to tým, že súd prvej inštancie vyhlásil meritórne rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, postupujúc podľa § 297 písm. b/ CSP. Odvolacie námietky žalobcu však spočívajú na tvrdení, že neboli splnené procesné predpoklady v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia a súd nebol oprávnený rozhodnúť bez nariadenia pojednávania v danej veci, ak žalobu zamietol. Pokiaľ ide o toto tvrdenie, odňatie možnosti konať pred súdom je natoľko závažné, že je relevantným dôvodom na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci do štádia prvoinštančného konania a to bez ohľadu na eventuálnu vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd z tohto dôvodu venoval v prvom rade pozornosť tejto odvolacej námietke žalobcu.

7. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a procesným postupom súdu prvej inštancie dospel k názoru, že zásadná odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, je dôvodná. Relevantná v danej veci je skutočnosť, že súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, tvrdiac, že žalobca nepreukázal naplnenie podmienok vyžadovaných osobitnou právnou normou (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) pre postupiteľnosť pohľadávky z banky a žalobca nedokázal, že postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa - banky, na žalobcu, bolo platné. Žalobca v odvolaní tvrdí, že procesným postupom súdu mu bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva, ktoré žalobcovi patria a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko súd v zmysle § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože žalobca nemal možnosť získať vedomosť o vnímaní akejkoľvek rozhodujúcej skutočnosti zo strany súdu, ako skutočnosti spornej, resp. nepreukázanej. V prípade nariadenia pojednávania vo

veci, na ktorom by súd prezentoval stranám sporu, ktoré skutočnosti považuje za nesporné a ktoré za sporné, resp. nepreukázané, by žalobca uplatnil ďalšie prostriedky procesného útoku a uvedené sporné skutočnosti by vysvetlil.

8. Podľa ustanovenia § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotno-právne námietky.

9. Podľa § 150 ods. 1 a 2 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

10. Podľa § 151 ods. 1 a 2 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

11. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

12. Citované ustanovenia § 149 až § 154 CSP predstavujú inštitucionálne prehĺbenie sporovosti - kontradiktórnosti konania upraveného v Civilnom sporovom poriadku, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a z hospodárneniu sporového konania. Právna úprava ustanovenia § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované predovšetkým vo forme tzv. rýchlej straty sporu, teda procesného neúspechu, pričom strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového poriadku je koncentrácia konania, ktorá má zabezpečiť zrýchlenie sporového konania.

13. Odvolací súd z obsahu spisu konštatuje, že súd prvej inštancie žalobu spolu s uznesením č. k. 13Csp/32/2020-78 zo dňa 06.08.2020, ktorým vyzval žalovanú na vyjadrenie sa k žalobe v lehote 15 dní, doručoval žalovanej na adresu trvalého pobytu uvedenú v registri obyvateľov (č.l. 80 spisu), pričom takýmto spôsobom sa žalovanej zásielka súdu nepodarila doručiť, následne aj na adresu prechodného pobytu žalovanej, na ktorej už bola zásielka súdu žalovanej listinne doručená (č. l. 93 spisu). Žalovaná sa k žalobe žiadnym spôsobom nevyjadřila a neuviedla ani žiadne dôkazy, ktoré by navrhovala v konaní vykonať vo vzťahu k prípadným skutkovým tvrdeniam žalobcu a k predloženým listinným dôkazom žalobcu. Na tomto mieste je však potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že skúmanie vecnej legitímácie, a to či už aktívnej na strane žalobcu, alebo pasívnej na strane žalovanej, je základom každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej existencie tvrdennej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009). S prihliadnutím na odvolaciu námietku však bolo povinnosťou odvolacieho súdu vyriešiť si právnu otázku, či súd prvej inštancie mohol podľa ustanovenia § 297 písm. b/ CSP vo veci samej rozhodnúť bez nariadenia pojednávania za situácie, keď podľa neho žalobcom neboli predložené dôkazy, ktoré by preukazovali jeho aktívnu vecnú legitímáciu v predmetnej veci a svoje rozhodnutie súd prvej inštancie teda založil na závere o neunesení dôkazného bremena žalobcu, keď nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu.

14. Podľa § 171 ods. 1 CSP, ak sa spor nepodarilo vyriešiť zmierom, súd uloží stranám povinnosť potrebné na dosiahnutie účelu konania, najmä v súvislosti s prípravou pojednávania. Zároveň určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci a predpokladaný termín pojednávania.

15. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

16. Podľa § 215 ods. 1 a 2 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

17. Podľa § 177 ods. 2 písm. a/ CSP pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- eur.

18. Podľa § 297 písm. b/ CSP (upravujúceho postup v spotrebiteľských sporoch s ochranou slabšej strany) pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur.

19. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania môže vec prejednať a rozhodnúť ak sú súčasne naplnené podmienky, že bol náležite zistený skutkový stav veci na základe dôkazov predloženými stranami sporu alebo boli preukázané všetky sporné skutkové okolnosti významné pre právne posúdenie veci, ktoré existujú medzi stranami sporu a ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, pri zohľadnení hodnoty sporu v spotrebiteľských sporoch (§ 297 písm. b/ CSP), alebo bežnom sporovom konaní (§ 177 ods. 2 písm. a/ CSP). Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ ust. § 297 písm. b/ CSP (aplikované v danej veci súdom prvej inštancie) upravuje podmienku, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, vyjadruje sa tým nielen požiadavka, aby súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal (okrem zhodných tvrdení strán, resp. zo skutkových tvrdení strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela - § 151 ods. 1 CSP) z iného dôkazu, ako z listín predložených stranami, ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými, resp. nespornými tvrdeniami strán a nimi predloženými listinami náležite preukázané a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nebude (aj) nesplnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenie dôkazného bremena tak, ako je tomu v danom prípade. Za situácie, že strana doteraz nespĺnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne) alebo neunesla povinnosť dôkaznú (nenavrhol potrebné dôkazy na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby inak boli naplnené zákonné predpoklady a išlo o spor podľa ustanovenia § 297 písm. b/ CSP, vždy nariaďovať pojednávanie, pretože musí splniť zákonom požadovanú obligatórnu povinnosť konajúceho súdu v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP a informovať o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania možné nie je.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze I. ÚS 26/94 uviedol, že obsah práv na súdnu ochranu, uvedený v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať v jeho uplatnení, ale jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je potom porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi (strane sporu) znemožní realizácia jeho procesných práva priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

21. V predmetnej veci je nesporné, že žalobca v žalobe uvádzal skutkové tvrdenia, na základe ktorých sa cítil byť vo veci aktívne legitimovaný ako držiteľ pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovanej a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej dňa 24.06.25019 medzi postupcom - Poštovou bankou, a.s. so sídlom v Bratislave a žalobcom, ako postupníkom. Splnenie podmienok vyžadovaných § 92 ods. 8 zákona o bankách taktiež žalobca podľa svojho tvrdenia preukázal listinnými dôkazmi obsiahnutými doposiaľ v spise. Pokiaľ teda súd prvej inštancie na základe predložených listinných dôkazov, ktoré doposiaľ súdu žalobca predložil, dospel k názoru, že žalobca nedokázal, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle zákona o bankách, v dôsledku čoho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné, od čoho

odvodil právne posúdenie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, bolo jeho povinnosťou postupovať v zmysle § 181 ods. 2 CSP a neboli tak splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. S poukazom na vyššie uvedené bolo nutné, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vo veci nariadi pojednávanie, s prihliadnutím na žalobcom predložené listinné dôkazy sa vysporiada s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby, za dôsledného rešpektovania povinnosti súdu podľa § 181 ods. 2 CSP.

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátu krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).